

West Denmark den 20-10-88

Rejsebeskrivelse!

Når jeg nu skal begynde på at skrive lidt, om vor rejse til Amerika, så vil jeg forudskikke den bemærkning, at det kun bliver kort og tørt, dels fordi jeg har så lidt tid til at tænke på sligt, og dels fordi jeg under rejsen kun optegnede det allernødvendigste, og nu har jeg ikke de forskellige tildragelser så klart i minde, så jeg kan skrive en længere litterær afhandling om de genvordigheder, som er uadskillelige fra en sådan rejse.

Afskedstimen er altid tung og må nødvendigvis være tung, når den er en sådan, som berøver en alle sine kære og alt det kære og kendte, og særlig var den da tung for min kæreste, da hun tog afsked med sine forældre. Også jeg blev vemodig stemt, da jeg skulde sige farvel til min gamle fader, og om søndagen, som vi rejste fra mit hjem, prædikede jeg i Gammel kirke, - også det bidrog til at gøre mig vemodig og alvorlig stemt. Det var måske sidste gang jeg stod på det kendte sted over for alle de kære, og mit sidste ord til de mange kære var da et hjerteligt vidnesbyrd om Guds kærlighed til synderen. Vi rejste om aftenen fra mit hjem og kom til København om morgenen den 27. august hvor min næstældste broder modtog os og vilde sige farvel til os, - han er ellers på Møn. Vi havde travlt med ærinder de to dage, vi var i København; men den sidste aften havde vi dog fri, og den tilbragte vi hos grosserer Møller Andersen, der er kasserer for den dansk-amerikanske mission. Der traf vi sammen med pastor Hansen fra Husby og tilbragte en rar aften, for resten logerede vi i Voldbodgade no. 8 hos min kærestes bekendte, snedker Henriksen og hustru, og de var meget venlige mod os.

Den 29de August kl. 9 skulle vi møde til lægeeftersyn og derefter om bord på damperskibet "Heklo", som skulde føre os over de vide vover. Der var en masse folk samlet, hvoraf de fleste jo nok skulde rejse, men også mange nygerrige og

slægtninge til de rejsefærdige. Men der var også mange politibetjente til at passe på os, så det var intet under, at vi lykkelige og vel kom om bord. Vi skulde rejse på tredje kahyt, og endelig fandt vi den og fik vore køjer udsøgte, men så skulde vi jo op på dækket for at tage hver kendinge og sige farvel til dem. Her var da min broder og en ung mand, som havde været herovre, men var rejst hjem for at læse på Askov et par år og så være lærer herover i Amerika - han hed Jørgen Jørgensen. - Lidt over middag vare vi endelig færdige til at sejle, og nu det sidste farvel til slægt og venner. Vi var begge ved meget godt humør, skønt det nok var med lidt vemod, at vi så skibet vende sig og styre ud af havnen. Vi sejlede forbi Toldboden, og der stod, så vidt vi kunde se, pastor Hansen fra Husby og vinkede farvel til os. Nu gled skibet jævnt og roligt hen ad Øresundet, og vi havde nu, hvad svenskerne mener at være ene om, den skønne udsigt til Sjællands østkyst. Det var et smukt syn at se den skovklædte kyst og de mange vakre småbyer, hvorfra mange viftede et farvel til os.

Nu skulde vi til at se os om på skibet. Vi var 8 mand i den kahyt, hvor jeg lå, og ved siden af havde min kæreste plads - der var vist en 10 a 12 kvinder i den kahyt. Køjeklæderne og køjerne var ret gode, og nogle foretrak dem for 2den kahyts køjer, skønt der var den ulempe, at vi skulde op ad en trappe for at komme til bordet. - Den første dag gjorde vi bekendtskab med en unge mand ved navn Jensen; han skulde til Trandbergs skole i Chicago for at uddannes til præst. Desuden stiftede vi bekendtskab med en fru Engel, søster til provst Hejberg i Vejlbj; hun havde 7 børn med sig og skulde til Chicago, hvor hen hendes mand var rejst for et års tid siden. Medens vi sådan gjorde os lidt bekendt med folk, gled skibet jævnt og roligt forbi Kronborg slot og ud i Kattegattet. Det var nu bleven aften, og det blæste op til en lille storm. Skibet gyngede meget, og bølgerne gik over dækket. Anne begyndte at blive søsyg og gik til køjs, og lidt efter måtte jeg gøre ligeså. Vi var begge meget søsyge den nat; men hen ad morgenstunden blev vejret bedre, og det blev forkyndt, at vi nu lå for mundingen af Kristianiafjord, og alle mand måtte nu op af køjerne, for så vidt de kunde komme det. Jeg kom snart op og det varede heller ikke længe, inden min pige kom. Det var et stolt syn at se de nøgne fjælde og se, at det er sandt "I

revnerne kun er der vårliv at se!” Hist og her lå der vakre småbyer lige ned til fjorden, hvor de spejlede sig i det klare vand, mens solen kastede sine stråler på tagene og op over fjældene på granernes toppe o.s.v.

Den 30de august ved middagstid ankrede vi i Kristiania havn og fik straks landlov. Jensen, min kæreste og jeg fulgtes ad i byen og op på et bjærg, som kaldes ”Ekebergstop”. Vi klatrede som katte op i revnerne - knap så let naturligvis! Men vi nåede alligevel temmelig langt og satte os så trætte af den klatren på den nøgne sten og nød den dejlige udsigt over byen og fjorden, og vi måtte tilstå, at nordmændene har ret: her er vakkert i Norge! Lige for os den smilende by og til venstre fjorden med sine mange sejlere på den spejlblanke flade. Men også det måtte have en ende med at nyde den skønne natur og småkager og sukkergodt, som vi havde forsynet os med, før vi steg til fjælds. Og ned ad gik det; men det var næsten værre end opad. Vi måtte af og til holde os ved tjørneris og stenedes skarpe kanter, mens vi langsomt lod os glide ned. Min kæreste var meget træt, da vi kom ned, og efter at vi havde - mest af nygerrighed - været inde i nogle butikker, gik vi tilbage til skibet. Vi blev liggende i Kristiania natten over, fordi der var så meget gods, vi skulde have om bord. Der kom også en hel del passagerer om bord, og blandt dem var der en frk. Sørensen, som min kæreste kom til at holde meget af. Vi havde endelig alt i orden og sejlede den 31de om eftermiddagen fra Kristiania. Det blæste noget; men blev helt stille om natten, hvorfor vi heller ikke blev søsyge den nat. Om morgenen, den 1ste september kom vi til Kristianssand. Byen er ikke ret stor; men smuk er den med samt dens opland. Her var atter et af disse skønne syner; men jeg kan jo ikke tage det med alt sammen. Om eftermiddagen forlod vi byen.

Nu stak vi i rum sø, og nu havde vi fuld fragt, om man kan bruge det udtryk om passagerer. Derfor må vi kaste et blik hen over skibet. Vi var 900 mennesker om bord efter kaptajnens udsagn - så fuldt var der i hvert fald, at en nordmand måtte dele køje med sin søn, fordi der ikke var plads nok. Vi havde nu lært 5 unge mænd at kende, som skulde på Trandbergs skole i Chicago og uddannes

til præster. Det er frugten af hans besøg i Danmark i sommers. De 3 af dem var meget rare unge mennesker; men de to andre vare rene sjovere. Den ene var indre missionær Stubkærs søn, den anden en Jensen Stensgård, som gjorde et stort nummer af pastor Gregersens venskab. I Kristiania var de fulde begge to og måtte køres til skibet om aftenen, og selv på skibet drak de sig undertiden fulde. Jensen er seminarist og en af de andre. Petersen Asbæk har været på latinskole i nogle år; de to kom vi især til at holde meget af; og det venskab varer også ved. - Så kommer vi til søsygen, som var meget slem ved mange. Den 2den, 3die og 4de var Anne meget søsyg, skønt vejret var nogenlunde godt, og i de dage var hun ikke ude af køjen. Jeg stod mig bravt, og der var på hele turen kun et par gange, at jeg ikke var med ved bordet, og jeg har aldrig spist så godt, som jeg gjorde på søen, og jeg samlede kræfter. Den 5te og 6te havde vi storm, og Anne var fremdeles søsyg, men jeg var temmelig rask. Bølgerne gik af og til over dækket og mange fik ved den lejlighed gratis vask. Damerne var søsyge alle sammen så nær som den norske frk. Sørensen. Hun plejede de syge i den kahyt, hvor min kæreste lå, og fik for sin tapperhed navnet "Styrmand". Det var galt i kahytterne i de dage; den ene kastede op stærkere end den anden og en forfærdelig kvalme var der, da alle ventiler måtte være lukkede for søgangens skyld; men værre var det dog på mellemdækket. Jeg turde ikke gå derned af frygt for selv at blive søsyg; men man kunde også godt få nok af det ved at se derned.

Kosten og behandlingen om bord var i det hele taget god; men i de dage lød stadig klagemål over det alt sammen. Den 7de hjalp frk. Sørensen Anne i tøjet, og Jensen og jeg bar hende så op på dækket, hvor hun skulde nyde den friske søluft. Jeg bragte mad ud på dækket til hende; men hun kunde ikke spise nget. Den 8de skulde hun prøve at sidde til bords med, men hun måtte uden for straks; jeg bragte så mad ud på dækket til hende, og da spiste hun da også lidt, det var for øvrigt min kæreste tidsfordriv under hele rejsen at varte op for hende. Fru Engel med samt hendes børn var meget søsyge undtagen en dreng på 2 år og en pige på 14 år. Den 9de var en søndag, og da var Anne nogenlunde rask, og nu vil jeg så forlade søsygen med den afsluttende bemærkning, at der fremdeles var nogen søsyge, og at Anne ikke ret tit kunde

være med ved bordet; men oppe på dækket var hun dog hver dag, og dermed vil jeg så gå over til at fortælle lidt om livet om bord.

Det er et bragt skue at betragte: nogle dansede og drak, medens andre sang salmer og sange. Vi tog del i det sidste, og Jensen og jeg var med at lede og fik en daglig aftenandagt sat i gang, og der blev for det meste talt et par ord ved disse sammenkomster. Jeg talte kun en gang, og det var søndagen den 9de september, og denne dag må jeg omtale lidt nærmere. Natten før døde en af fru Engels små drenge, Vilhelm, og han blev begravet om søndag. Det var et hårdt stød for den stakkels kone. Hun var selv meget afkræftet af søsygen, og da hun havde set liget, sank hun sammen, for derefter op i vildelse og måtte næsten bæres ind. Hun måtte ikke være med ved begravelsen; men havde bedt Jensen holde en lille tale og synge et par salmer. Min kæreste var hos fru Engel, så meget som hun kunde tåle at være derinde. Begravelsen var fastsat til kl. 4 eftermiddag, og vi bestemte da gudstjenesten til kl. 3, så kunde den være til ende og begravelsen følge lige efter. Vejret var ret godt, og alt gik efter ønske. Alle mand var på dækket og der var den dag mange med til gudstjenesten for begravelsens skyld; de måtte jo lægge beslag på en plads før gudstjenesten begyndte, hvis de vilde være med ved begravelsen. Det var en forsamling på ca. 700 mennesker, der stod på dækket og op i rigningen - et stort syn! Man havde folk både over sig og omkring sig. Jeg holdt så en prædiken og derefter foregik begravelsen, som jeg nærmere skal beskrive. Der blev hejst 3 flag på halv stang og liget blev så båret frem af 8 matroser i deres nette dragter, to styrmænd fulgte efter liget tillige med Jensen og ligets 6 søskende. Liget var indsyet i lærred og fastgjort til et bræt, over det var Dannebrog udbredt, og under neden var der fastgjort et par stykker jern. Jensen holdt nu en tale, efter at en salme var sunget og så forestod jordpåkastelsen ligesom hjemme. Matroserne løftede liget op over rælingen og lod det gå ud i havets bølger. Sådan foregår en begravelse på havet, og det var meget højtideligt og gjorde også et dybt indtryk på mange - sådan så det da ud!

Den 10de havde vi lidt tåge og ligeså den 11te, hvorfor farten blev formindsket. Den 12te havde vi smukt vejr. Havet var så rolig som en lille dam, og det var en yndig sejlads. For øvrigt er der ikke noget vigtigt at fortælle om de dage, når man ikke skal gå ind på dagligdags småligheder, Ja, jeg kunde dog fortælle, at der vist skete en del forlovelser, så havet lader ikke landjorden have noget forud i så henseende - et par blev offentlig forlovet, og man kan uden tvivl godt tilføje: fast forlovet! Manden var svensk og kvinden norsk, og de havde aldrig set hinanden før. Nogle dansede og sang og gjorde det for at forstyrre andagten, hvad der dog ikke lykkedes. Andre drak sig fulde og gik og gantedes, og når endelig kl. blev 9, måtte forvalteren drive disse sjovere til køjs, og han havde ofte megen møje med at holde dem nede. Under alt dette var kæresten min ikke ret vel. Det kunde knap få hende til at smile, når f.eks. en forlovelse forkyndtes, og hun var ikke ret tit med ved bordet, hvorfor jeg måtte bære mad ud på dækket til hende, hjælpe hende op på dækket og ned til køjen igen. Jeg ved ikke hvad jeg skal kalde mig selv i de dage - kammerherre må vist være for meget, skønt jeg gjorde mig fortjent til den titel og egentlig kun savnede - nøglen! Den 13de, 14de og 15de gik det ganske jævnt, og især den sidste dag var det smukt vejr. Den sidste dag lå havet så blank som et spejl, og dog var det det samme Atlanterhav, som nogle dage før sendte sine bølger over dækket.

Den 16de var en søndag, og det en søndag af en egen art. Kl. 5 om morgenen blev alle mand kaldt op for at stå rejsefærdige, når sundhedskommisjonen kom om bord for at se om der var nogen syge iblandt os. Den kom dog først kl. 7, og så snart den var færdig fik vi lov til at gå i land i skibets dæk, som nærmest lignede et stor pakhuis, og straks efter kom vort tøj. Nu blev der røre for alvor; enhver skulde finde sit eget tøj og have det eftersat af toldvæsenet. Nogle råbte at de blev behandlet som kreaturer, andre råbte, at det var rædsom - alle vare de enige om at løbe forvirret omkring. Jeg syntes nu, at det hele i grunden var mere morsom end rædsom. Endelig blev vi færdige, kan om bord i en lille dampbåd, og blev sejlet over til Castle Garden, hvorhen de fleste allerede var komne. Nu gennemgik vi atter en skærsild; der var formelig kapløb om at få fat

på os, for det er sådan, at der går 4 jernbanelinjer fra New York til Chicago, som netop i denne tid var i strid med hverandre, og det gjaldt om, at den ene linje kunde rane nogle passagerer fra den anden. Det lykkedes også temmelig godt, så de allerfleste af os kom med en anden linje, end Tingvalla-linjen havde bestemt; men derved var intet at gøre, og vi kom vel vejen lige sikkert og lige hurtigt. Endelig kom vi også igennem Castle Garden, og nu stod vi på fri fod på Amerikas grund. Vi skulde først afgå til Chicago om mandagen, og vi besluttede da sammen med Jensen at gå til pastor Andersens i Brooklyn og være der om natten; men nu gjaldt det om at klare sproget og finde dertil. Jeg havde fået god underretning om, hvor vi skulde gå hen, og jeg klarede da også sproget sådan, at vi hen ad kl. 6 eftermiddag nåede bestemmelsesstedet. Pastor Andersen var rejst til den danske kirkes årsmøde, og da han vidste af vor ankomst at sige, så havde han bestemt gudstjeneste både formiddag og aften i tro til, at jeg kunde prædike. Vi fik noget at spise, og skønt jeg var meget træt, måtte jeg til at gudstjeneste kl. 7½. Fru Andersen var meget glad ved os og venlige imod os, og det gjorde, at vi fandt os ret godt hjemme der. Om mandagen hjalp fru Andersen os med at få vort tøj, og så skulde vi jo have set noget af byens storhed, men det blev der ikke tid til. - Hvad byen angår, da skal jeg blot bemærke, at det var en by med mange store bygninger og meget snavsede gade, men en travlhed uden lige i de hjemlige byer. For første gang så vi nu toget gå over vore hoveder, og vognene krydse hverandre på gaden uden mindste hensyn til de spadserende. Min kæreste var så bange for at blive overkørt, så hun næppe turde gå over gaden. - Vi så også den store Brooklynbro, hvor jernbaner og vogne krydsede; men det var kun på afstand. Skibene sejlede under den, og de for forbi hinanden ude i havnen, så det var en fornøjelse at se derpå, - alt gik med en fart, som vi ikke kendte hjemme fra, og som åbenbart koster mange menneskeliv hvert år.

Mandag aften kl. 7 måtte vi atter om bord og sejles fra Castle til stationen. Det var en station af en egen art. Uden på stod der: ventesal for emigranter! Men inden i lignede næsten en net kostald. Ved den ene side fandtes et meget stort trug med 3 vandhaner over, der kunde vi gå til og drikke og vaske os, hvis vi

havde lyst til det. Der var lagt fjællegulv, og når jeg undtager vandtruget, så bestod bohavet af nogle løse bænke og nogle gamle lygter, som med deres stråler forgyldte det alt sammen. Det var en hyggelig ventesal, skønt der vist ikke var fejlet den dag, og i den måtte vi tilbringe et par timer, som for øvrigt var meget morsomme. Det er nu i det hele interessant at komme ud at rejse, for man får noget at - føle, og det har man godt af. Tænk kun en gang sådan en sal med ca. 400 mennesker i, og i denne sal spiste næsten alle til aften, og der var mange fine folk iblandt.

Endelig slog klokken 10, og vi blev anvist et tog, som vi skulde med, og nogle minutter efter rullede vi rask af sted mod Chicago. Toget var bedre, end togene derhjemme, og det kunde omtrent stå mål med 2den kl. vogne, hvad bekvemmeligheder angår. Sæderne var til at slå ud, og så kunde man til nøds få en seng ud af dem, og så snart det blev lyst, så skulde vi jo til at se os om. Landskabet var meget smukt, og det så ud til at flyde med mælk og honning. Selv ude midt på markerne stod frugttræerne fulde af frugt; men vi måtte jo nøjes med at se dem. Tirsdag eftermiddag nåede vi Buffalo og her fik vi set et parti af Niagara-vandfaldet. Det var storslået; men dets højde var mindre at se til, end jeg egentlig havde ventet. Vi holdt vel en times tid for at spise til middag; men vi turde ikke gå den kvarters gang, som der var fra toget og hen til vandfaldet, da vi ikke vidste med sikkerhed, hvor længe toget vilde holde. Vi måtte skifte tog der, og de vogne, vi nu kom ind i, var ikke så behagelige, som de andre var. Så kørte vi videre ad Chicago til, og her skal jeg kun bemærke, at der gik ild i et vognhjul, så rask kørte vi. Det lyder nok noget underligt og utroligt; men sandt er det alligevel. Vi kørte så rask, at bøsningen på et hjul kom til at gløde, og så måtte vi holde for at væde det, og dette gentog sig flere gange, inden vi nåede Chicago, og der var fare for, at vi ikke skulde have nået dertil.

Onsdagen den 19de kom vi til Chicago, og her var en student fra Trandbergs skole for at tage imod de nye studenter der til, og han var så venlig at følge med os op til Pastor Nielsens. Her blev vi vel modtagne, og vi bestemte os til at blive til mandag. Vi måtte nu skilles fra vor gode ven Jensen; men han lovede at

komme op til pastor Nielsen dagen efter, og det gjorde han også. Nielsen talte da noget med ham om, hvad Tranberg fører i sit skjul; men det vilde han ikke høre noget om, ligesom han heller ikke på skibet vilde høre mig, når jeg flere gange sagde til ham, at han ikke passede til at være på Trandbergs skole. Der gik så et par dage, i hvilken vi så os lidt om i byen, og Jensen fik et indblik i tingene på Trandbergs skole. Vi besøgte pastor Gøtke og hustru på Chicago sydside og var hos dem en nat. Chicago er jo en stor by, og der er to temmelig store danske menigheder, som hver har sin præst. Om lørdagen var vi ude hos en syg dansk kone, som gerne vilde have beholdt min kæreste til at pleje sig og tage sig af huset. Den dag besøgte vi tillige det danske børnehjem i Chicago. Det var ret hyggeligt, og der var ca. 20 børn, hvis forældre vare døde eller ikke selv kunde have dem hjemme hos sig på grund af dårlige forhold. Her kunde jeg nu bemærke, at min kæreste logerede hos en grosserer Bentson, hvor hun fandt sig meget godt hjemme, og hun og fru Bentson kom til at holde meget af hinanden i den korte tid. Jeg logerede hos en enke, som boede i kælderen under kirken, og vi havde det begge meget godt. Pastor Nielsen var ikke ret meget hjemme, for han havde så travlt; men noget fik vi da talt med ham, og da han kørte hvilken uddannelse Anne havde fået, så var han straks på det rene med, at hun skulde med her ud til West Denmark. Vi havde jo ellers tænkt, at hun skulde blive i Chicago; men Nielsen sagde at her ude havde de hverken doktor eller jordemoder, og som diakonisse havde hun jo lært så meget, at hun skulde kunne erstatte en jordemoder, og han mente, at hun derfor ret vilde være på sin plads her ude. Vi bestemte os så til at følges ad her ud om mandagen. Om lørdagen kan Jensen atter op til os hos pastor Niensens; nu havde han kigget lidt i forholdene på Trandbergs skole og var kommen på det rene med, at han ikke kunde være glad ved at være der. Pastor Nielsen foreslog ham da, at han skulde tage med her ud til West Denmark, og efter nogen snakken frem og tilbage bestemte han sig endelige til at følge med os om mandagen. Nielsen opfordrede os da til at tale begge i hans kirke om søndag aften, og det måtte vi gå ind på, skønt jeg helst vilde have været fri. Kirken er temmelige rummelig og ret hyggelig; den ligner noget vore valgmenighedskirke der hjemme.

Nu var planen lagt; søndagen kom, og mandagen efter den.

Mandag eftermiddag fulgtes vi tre rejsevenner så ad fra Chicago til st. Paul, hvor vi skulde skifte tog. Vi kørte hele natten og kom til St. Paul tirsdag morgen kl. 7, og så skulde vi have vort tøj kørt hen til en anden station, hvor fra vi så skulde gå til St. Croix Falls, som er den nærmeste station ved West Denmark. Men her måtte vi erkende, at det ikke er let at færdes blandt folk, som man ikke kan tale med. Vi kom først til omtalte station kl. 8½; men toget var gået kl. 8¼, og det næste tog gik ikke før om aftenen kl. 8¼. Vi gik op i byen og fandt et dansk hotel, rigtig nok af en tvivlsom art, men her kunde vi dog tale med folkene, og vi fik så noget at spise og lov til at lade vort tøj stå der. Så gik vi ud at spadsere; vi kom næsten uden for byen op på nogle yndige bakker, og her lagde vi os i græsset og nød den skønne udsigt over byen. Her så vi en jernbane i tunnel, en vej oven på, og der op oven på bygget en bro, hvor både togene og vognene færdedes imellem hinanden - sådan så det da næsten ud. Den dag var lang; men ende fik den dog, og vi kørte i kvæld ad St. Croix Falls, den sidste station; men det blev noget drøjt, inden vi nåede den. Det blev os fortalt, at toget ikke gik længere end til Dresser Junktion på grund af en uregelmæssighed i togenes gang for tiden. Der fra skulde vi så tage med posten til St. Croix Falls, og det kunde også nok havde ladet sig gøre om formiddagen; men da vi kom til Dresser Junktion kl 10½ aften, så var posten kørt for længe siden, og den station, hvor vi nu stod, var nærmest at ligne med et brændeskur derhjemme, og så lå den ude i en stor skov, hvor der ikke var en eneste menneskebolig i miles afstand, og hele stationens personel bestod kun af 1 mand. Hvis vi skulde blive der, så måtte vi nøjes med at sidde i dette skur om natten, og hvis vi vilde til St. Croix Falls, så måtte vi spadsere de 4 engelsk mil, ca. 1 dansk mil, som der var mellem de tvende stationer. Lykken var os imidlertid god; vi traf en dansk mand, som skulde til St. Croix Falls, og han tilbød at vise os vej. Kl. var 11 om natten, da vi begav os på vej, og nu skal de høre: den halve vej måtte vi gå mellem jernbaneskinneerne, det var ikke behagelig, og vi havde jo en del håndbagage at bære på, hvad der gjorde os gangen tungere. Den sidste halve vej fulgte vi en sti ind igennem skove, og kl.

mellem 1 og 2 nat nåede vi endelig St. Croix Falls. Jeg tålte turen bedst i tiden; men jeg kom så voldsom til at svede, fordi jeg havde en del at bære på, og jeg pådrog mig en rigtig god forkølelse. Anne var mere udmattet i tiden; men da hun fik hvilet ud, så var hun den samme igen. Ankomsten til St. Croix Falls, viste vor ledsager os op på et norsk hotel; men der var ikke plads til. Værten var imidlertid så venlig at stå op og følge med os hen til et engelsk hotel, hvor vi så lagde vore trætte ben til hvile. Næste morgen kan den norske hotelvært der op for at høre, hvordan vi havde det, og vi fulgtes så med ham hjem og var hos ham til middag. Den eftermiddag hjalp han os at få en vogn lejet, og så kørte vi her ud til West Denmark, 16 engelske mil, og nåede lykkelig og vel vort rejses mål onsdag den 26. september kl. 6 eftermiddag, bestemt 4 uger efter, at vi rejste fra København.

"Hastværk er lastværk", sagde Ulgspil, da han faldt over dørtærskelen, og sådan kan man også sige om denne rejsebeskrivelse. Jeg tænkte egentlig, at Anne skulde have skreven den, men det blev ikke til noget. Så måtte jeg til det, og jeg har ikke tid til at lægge ret meget arbejde på den; men nu håber jeg dog, at De kan få et indtryk af, hvordan vi har haft det på rejsen. Under alle småbesværligheder, både de omtalte og ikke omtalte, har vi holdt modet oppe i tro til ham, som styrer det alt sammen - han har ikke svigtet os endnu, og han gør det heller ikke i fremtiden.

Student N. P. P. Gravengård

West Denmark. P. O.

Palk Ceo. Wis.

North Amerika